

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 grudnia 2019 r.

Pozycja 260

POSTANOWIENIE z dnia 26 września 2019 r. Sygn. akt Ts 249/07

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jarosław Wyrembak – przewodniczący i sprawozdawca
Justyn Piskorski
Andrzej Zielonacki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 20 stycznia 2009 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

- 1) podjąć zawieszono postępowanie;
- 2) odrzucić zażalenie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej M.J. (dalej: skarżący), wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 18 października 2007 r., zarzucono niezgodność art. 291 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (ówcześnie: Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 917, ze zm.) z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 64 ust. 2 oraz art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji.

Postanowieniem z 20 stycznia 2009 r., Trybunał odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Skarżący 30 stycznia 2009 r. (data nadania) wniósł zażalenie na powyższe postanowienie.

Z powodu wątpliwości co do autentyczności widniejącego pod zażaleniem podpisu, a także pieczęci imiennej radcy prawnego G.K., Trybunał zawiadomił organy ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa i – postanowieniem z 20 stycznia 2010 r. – zawiesił postępowanie.

Sąd Rejonowy w K., wyrokiem z 11 kwietnia 2017 r. (sygn. akt [...]), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 29 września 2017 r. (sygn. akt [...]), uznał skarżącego za winnego m.in. tego, że w postępowaniu przed Trybunałem w sprawie o sygn. Ts 249/07 użył jako autentycznego podrobionego dokumentu z 29 stycznia 2009 r. w postaci zażalenia na postanowienie o odmowie nadania biegu skardze konstytucyjnej, na którym uprzednio podrobiono podpis oraz pieczęć radcy prawnego G.K., czym wyczerpał znamiona występku z art. 270 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (ówcześnie: Dz. U. z 2016 r. poz. 1137, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074, ze zm.) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane skargą nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają jej przepisy.

Zgodnie z art. 180 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) w związku z art. 36 u.o.t.p. TK, gdy rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego postępowania, Trybunał podejmuje zawieszono postępowanie z urzędu z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia kończącego to postępowanie. Sprawa, w związku z którą Trybunał zawiesił postępowanie, została zakończona prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z 29 września 2017 r. W związku z czym należało postanowić jak w punkcie 1 sentencji.

Trybunał stwierdza, że wniesione przez skarżącego zażalenie należy odrzucić.

Zarówno w myśl art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK, jak i – obowiązującego w dniu wniesienia zażalenia art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, ze zm.) – zażalenie na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu powinno być sporządzone przez adwokata lub radcę prawnego (chyba że skarżący jest sędzią, prokuratorem, adwokatem, radcą prawnym, notariuszem, profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych).

Wyrok skazujący – którym Trybunał Konstytucyjny jest związany na mocy art. 11 k.p.c. w związku z art. 36 u.o.t.p. TK – jednoznacznie wskazuje na to, że zażalenie z 29 stycznia 2009 r. nie zostało sporządzone i podpisane przez radcę prawnego G.K. Jednocześnie należy przy tym podkreślić, że skarżący nie jest żadnym z podmiotów, o których mowa w art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK. W tej sytuacji, złożony przez niego środek odwoławczy nie spełnia wymogu formalnego, wynikającego z u.o.t.p. TK.

W związku z czym – na podstawie art. 370 w związku z art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 36 u.o.t.p. TK – należało postanowić jak w punkcie 2 sentencji.